

lelő okostelefon van a birtokunkban.

De milyen legyen az az okostelefon? Erre a kérdésre lehet röviden és nagyon hosszan válaszolni. Nekünk, látássérülteknek alapvetően fontos, hogy képesek legyünk használni a fizikai gombokból igen keveset tartalmazó érintőképernyős mobilokat. A piacon jelenleg két olyan operációs rendszer található, amelyek alkalmassá teszik a forgalomban levő érintőképernyős készülékek használatát vak és gyengénlátó emberek számára: a szabadon fejleszthető Android, (a Google terméke) és az iOS, (az Apple cég rendszere).

A cikk címével azonos névvel új ro-

vatot indítunk a Vakok Világa című folyóiratban, ahol az Android és az iOS készülékekről és a rajtuk futtatható, a látássérültek mindennapjait segítő speciális alkalmazásokról írunk ismertetőket.

Személyes meggyőződésem, hogy az egyre olcsóbb, a zsebünkben is elférő, a világhálóhoz is csatlakozni képes, már nem pusztán telefonálásra alkalmas eszközök komoly szerepet fognak betölteni az egyenlő esélyű hozzáférés, az élet sok területén történő biztosításában.

Angyal Gábor

Olvasó sarok

Pákolicz Mihály költő lírához és irodalomhoz való viszonyát, illetve két versét ismerheti meg az olvasó. Bemutatkozó sorai arról árulkodnak, hogy az irodalom eszköztárát nemes célokra használja. A költeményekből lélekben táplálkozhat az, aki időt szentel arra, hogy elmerül a verssorokban.

A szerkesztő

Lírám meditatív, gondolkodó és gondolkodásra, elmélyült elmélkedésre, befelé fordulásra, önvizsgálatra készítő. A mindennapjainkat elárasztó erőszak, az elembertelenedés, a szegénység és megalázottság tényei és árnyai ellen a kétségeket, félelmeket legyőző hittel igyekszem kiáltani a hitevesztett világnak, az elbátortalanodott embernek, hogy van kiút, akarni kell. A lélek rezdüléseivel, a líra testet-lelket melengető eszköztárával próbálok segíteni, akin csak lehet. Kérek és figyelmeztetek:

"Mentsétek meg lelkeiteket! Ne engedjétek, hogy a büntetlen bűn pusztítsa el mindazt, amit az ember valaha is teremtett! Őrizzétek meg hiteteket, a lélek nemességét, a szeretetet, a szabadságot, és a magot (a családot, a gyermeket és az anyát), mindazt, ami emberré tesz, ami emberi ezen a világon, Mindent, ami felemel és boldogít, mert ez létünk alapeleme: embernek születünk."

Verseim az emberről, emberségről, az együvé tartozásról szólnak.

"Segíthetnél, Barátom! Segíthetnél, hogy együtt menjünk, hogy a sok közt ne csak egy legyek! Segíthetnél, hogy tudjam a rendet, hogy embert emberek teremtek!"

Megpróbálom bemutatni, hogy a líra mindenhol jelen van. Ott van az utcán, az erdőben, a mosolyban, a virágokban, a könnyben és a munkában is. Aki a szó erejével dolgozik, nagyon jól tudja, milyen fontos a lelkeket rendbe tenni és rendben tartani. S ha a vers segít, erőt ad azoknak, akik a "mocsár" foglyai, akkor a költő már megtette azt, ami a rendeltetése. Mert ha a vers segít, figyelmeztet, hogy ne add fel, mert mindig van egy inda, egy faág, amibe belekapaszzkodhatsz, mindig van egy fénysugár, ami utat mutat, akkor képes lehetsz a sötétből, a mocsárból kievickélni. Nem tehetsz mást, nem tehetünk mást: emberek vagyunk, embernek kell maradnunk!

A szerző

L á t l a k

Túlontúl nagy munka. Vajon belevágjak?
Tollforgatók vágya? Tojással dobálnak,
vagy tejben-vajban fürösztenek? S egykoron?
Lesz-e emléktáblám a dízsírhely-soron?
Isteni kegy lenne időcsatornákon
szemlélni eleink s utódaink! Álmom,
hogy e munkát csakis én kapom, s egy napon
versem tükre ez lesz. Ezt szívemből adom.

Te borzolod hajam tavaszi szellőként!
Te adsz felüdülést árnyadó felhőként!
Te suttogsz fülembé szerelmes szavakat!
Zöld gyep vagy köröttem, s csiklandod nyakamat!
Ott vagy a tömegben. Együtt és egyedül.
S a bátrak bátra vagy! És aki menekül
Délceg, eszes, erős! Válladon a világ!
Hulló falevél vagy és kibomló virág.
Épülsz, szépülsz, s rémülsz! Sok vagy és kevés.
Hangya-szorgalomból hogy lesz semmittevés?!
Esőcseppem kopog. Rá vekkerem felel.
Álomtörő hangok, s csendem nem überel.

**Van, mi e világon szebb dolog, mint élni?!
 Rettenet setétje, mért kellene félni?!
 Életben tart a Nap. Tenyerén hord a szél.
 Rózsát kínál a nyár s liliomot a tél.
 És minden úgy igaz, ahogy elhinni jó!
 S látni a hihetőt, és tudni, hogy való!**

**Túlontúl nagy munka. Vajon belevágjak?
 Szélkakas-idea, hogy mindenben látlak?
 Látlak égen, földön. S nem teóriákban!
 Látlak a csodákban, bár nem vagy hibátlan
 Látlak csukott szemmel s tágra-nyílt szemekkel.
 Élő s élettelen. Élettér, s az ember.
 Tudom-e, milyen vagy? Durva pokróc? Párna?
 Kedvet bont a kaktusz? Mosolyt szór a pálma?
 Most nagyon figyelj rám! Rám és a világra!
 Ne gondolj lírikus versíró szitámra!
 De gondolkozz, kérlek, s mérlegeld versemet!
 Szűrőd neked is van! Mondj igent vagy nemet!
 Minden és mindenütt! Erről szóljon dalom?
 S mindenféle poén! Kötetnyi alkalom.**

**Szép verset formálni! Jövönkért, a mának!
 Arról, ahogy látlak s éppúgy, ahogy látlak!
 Nézlek, vizsla szemmel. Látlak s megfigyellek.
 Paradicsom-kertnek, s lakatlan szigetnek
 ábrázolok, s úgy lesz színes vagy színtelen
 a kép, ahogy tollam játszik a rímeken.
 Látlak. Égen-földön. Láttat fantáziám.
 Látomás vagy látszat. Ötletben nincs hiány.**

**Túlontúl nagy munka. Jó lesz belevágni!
 Filmemből nem szabad, nem lesz mit kivágni.
 Mennyország és pokol. S mindezt meg kell írni!
 Költő vagy? Kötelmed: nevetni és sírni!
 Költő vagy? A verset majd írja az élet.
 Míves soraiddal érthetővé érhet!**

**Tudom a jeligét: Itt, a Földön járjak!
 Állj meg és nézz körül! Látni fogsz, s én látlak.**

Hogy én is lássam

Hogy én is lássam
hajnal hasadását,
a kémlelő Napot... !
S hidegfényű társát,
az éjszakás Holdat!
Hogy én is lássam,
mit is rejt e mondat?

Hogy én is lássam
a mosolyt arcodon,
s felcsillanó szemed
csillag-ragyogását!
S öröm-könnyeidet!
Hogy én is lássam,
igazgyöngyeidet!

Hogy én is lássam,
hamis avagy való.
Csillagok az égen!
Óh, mily szép is a szó!
S hófehér a lélek!
Hogy én is lássam,
azt, amiben élek.

Hogy én is lássam,
kinek jó a világ!
Hisz ölelő karok,
mint tengernyi virág
ringatnak utamon!
Hogy én is lássam,
az embert kutatom.

Hogy én is lássam,
rózsatövis sebzett.
S illatos szirmait!
S hogy magához enged,
sebem gyógyítva meg...
Hogy én is lássam!
S istenhívő legyek!

Hogy én is lássam
a szemetet, szennyet,
s akibe ördög bújt.
És lássak színtisztát!
És lássam a rendet.
Hogy én is lássam,
mi tesz zajjá csendet.

Hogy én is lássam
a fekete felhőt.
Azt, hogy vihar készül!
S hogy hol a menedék!
S a szivárványt, végül.
Hogy én is lássam,
mi épül, mi szépül.

Hogy én is lássam,
ki és hová vezet!?
Mi az, mi felemel,
s ki rak rám terheket?!
S ki az, ki sírba tesz?
Hogy én is lássam,
az ármány tiltva lesz.

Hogy én is lássam
a szorgos hangyákat,
s a sas szabadságát!
S így érezek vágyat,
így akarjak élni!
Hogy én is lássam,
nem lesz mitől félni.

Hogy én is lássam,
mit egy látó láthat!
Hogy az értékeknek
ne fordítsak hátat.
Uram, add, hogy lássak!
Hogy én is lássam,
mi gyógyít, s mi árthat.

Hogy én is lássam -
egoista módon -
hogy mely fény az enyém.
Pislákoló remény:
pókhálóm és pókom.
Hogy én is lássam.
mosolyod e szómon.

Hogy én is lássam,
s ne csak a szívemmel!
Tapinthatón lássam,
árnyakkal, színekkel...,
ahogy tőlem várják.
Hogy én is lássam,
s hogy mások is lássák!

Hogy én is lássam,
remekmű az ember.
Túlontúl is remek
(és öngyilkos fegyver!),
egészséges szemmel !
S hogy én is lássam,
láthatót verselek!

Pákolicz Mihály

Könyvajánló

Gergely Márta: A mi lányunk

A könyv hősnője a tizenkét éves Jakab Zsófi, aki kimondhatatlanul vonzódik a gazdagok világához, amely szebbnek, vonzóbbnak tűnik a szemében, mint a magafajta szegények nyomorúságos, szürke élete. A Belváros előkelően zárkózott házai azonban nem nyílnak meg előtte, s a zárdaiskolából is kitiltják. Hogyan formálja a születő tanácsköztársaság a csalódott, megalázott Jakab Zsófit a mi lányunkká.